

*És a test
zsugorodik, kitágul, elszakad
középpontjától,
melyet úgy szegeztek a keresztre, mint nyugtalanságot:*

*nyugtalanul nyugodott meg a halálig,
mert csak holtan fog elszakadni
a középpontjától,
amely nem más, mint a keresztre feszített fájdalom:
a halhatatlanságig halkította le kiáltását,
hogy a rozsdá cseppjében elfelejtve
menekülhessen a középpontjától,
amely a kereszthez szegett szeg:
és a szeg
a megszőkött fájdalom rozsdájával rágta le
saját rabjának rabságát
és most vasporfájával szimatolja
a menekülő fájdalom nyomait.
S amikor ki fogja szimatolni
az egyre lassabban menekülőt,
félelmében a fájdalom a test után szalad,
és a szeg utoléri a testet,
és újból a magány keresztféjére szegez engem.*

Jože Olaj

CREDO

*Az én városom
szürke kövekből épült!*

*Az én városomat
sziklára emelték!*

*Az én sötét,
megsemmisíthetetlen városom!*

*Fejszét élesíték,
csákányt köszörülök,
holnap eljövök!*

Város,
holnap a falaid elé lépek,
azt fogom mondani, mindent kiokádtam,
minden hazug hitet, város,
holnap dühös holló lovon viharzom majd hozzád,
holnap már csak por marad utánad.

ORFEUSZ

Isten, lelépsz az oltárról,
nézed
mérhetetlen múltadat,
nagy,
áldott magányodat.

Lehajolsz önmagadhoz,
kőben és porban
valamennyi múlt szürke.

Az éjszakák szélén találkoznak.
Némán néznek egymás szemébe.

A találkozás kegyetlen:
mennyei tündöklést nyújtasz magadnak,

a föld szürkeségét,
a hit tüzét nyújtod magadnak,
halott édesanyád kezét.

A SÍROMON

Tüzek aranya elsötétül.
Réges-rég porladozik
édesanyám szeme.
Szembenézel önmagaddal:
szélcsendes öböl,
a tengert tévesztett tengerészek
visszatértek, holtan a szomjúságtól,

*magasan, magasan az égen
a hold érlelődik,*

*mégsem sír senki sem
ebben az elfásult időben,
senki sem harangozik imára,*

*így érkezik el hirtelen,
észrevétlenül az óra,
amikor megkötöd a kegyetlen fegyvernyugvást,
hogy sírodat fölkeressed.*

Bojan Pisk

EGYÜTT HEVERÜNK

*Együtt heverünk
az este meleg ágyában
egyre közelebb egymáshoz,
egymásba merülten
és egyre távolabb
a hangok eltitkolt
árnyaitól.*

*Távoznak a fák,
utolsó,
fáradt lakodalmasok.
A sötétben még
vidáman
énekeltek a szemeiddel,
melyek most úgy zengenek,
mint sötét
érett füvek
ereim
feltörő illatában.*